

SHADOW

สำนักงานปลัด

ศ.ปรตริมูรติ

วิญญูสภาราช

คลับเพียร์

ตั้งโรง แตกแผง

“ในครั้งนั้นเวชยันต์ให้หวนให้หวาด
สะเทือนอาสน์ทวฤทธิ์ท้าวโกสิตโกสัย
พิภพล้นทั้งแปดทิศผิดทำผิดที่
ในคติที่ภูทำให้จำให้เจียม
อุสุภราชโคเคิกคะนีกะนอง
รับสนองคิวนาฏลีลาคลีเหลียม
รายต่อไปจงจำไว้ให้ตระให้เตรียม
ตัวใหม่เอี่ยมรูปดาบสให้จดให้จำ”

เสียงขับบทกลอนหนึ่งตะลุงดังมาจาก ‘ควนนายหนัง’ ภูเขาสูงเตี้ย
ท้ายหมู่บ้านดงตะลุง ลำนำที่ลอยมาไพเราะชัดถ้อยแผลงไปด้วยสำเนียงเย็น
เยียบ ในยามย่ำค่ำช่วงรอยต่อระหว่างกลางวันกับกลางคืน ผืนฟ้าเบื้องบน
เป็นสีส้มอมแดงตามที่คนโบราณเรียกกันว่าอุกาฟ้าเหลือง อีกไม่กี่ชั่วโมง
หลังจากนี้พายุใหญ่จะพายุพัดโหมกระหน่ำยากับมือ ทุกคนยอมรับชะตา
ของภัยพิบัติ แต่กระนั้นมันยังไม่น่ากลัวเท่าลมพายุพายุที่พานให้ชีวิตของ

คนดงตะลุงออกเล่นขวัญแขวน

ชาวบ้านเมื่อได้ยินเสียงโหยหวนนั้นต่างพากันปิดบ้านเรือน ไม่กล้าออกไปเฝ้าที่นาเรือกสวนแม้อุทกภัยพร้อมจะทำลายล้างที่ทำกินอยู่ร่มรื่อก็ตามที่ พวกเขาคงกลัวเสียงที่ราวกับคำประกาศิตเสียงนั้น คำพูดในกลอนหนังตะลุงบ่งบอกถึงเหยื่อรายต่อไปที่จะสังเวยให้แก่ฆาตกรใจเหี้ยม...

‘โคฉ่ำ’

กิตติศัพท์แปลกประหลาดนี้มาจากเหยื่อรายใดก็ตามที่ถูกฆ่า นายฉ่ำผู้นี้จะละหน้าของเหยื่อกลับไปทุกครั้ง และจะจัดราฐโปโคเผาไฟจนแดงฉานทิ้งไว้ที่ศพ ประกาศให้ชาวบ้านและทางการรับรู้โดยทั่วกันว่านี่เป็นฝีมือของนายหนังตะลุงชั้นครูผู้เคยเป็นที่นับหน้าถือตาของคนในหมู่บ้าน

ชื่อเสียงของเขาเลื่องลือไปทั่วจังหวัดรวมถึงแถบใกล้เคียงว่าเป็นนายหนังตะลุงรูปหล่อเสียงดีที่มีชั้นเชิงปฏิภาณไหวพริบ ไม่เคยเป็นสองรองจากผู้ใด ทว่าหนึ่งน้า¹ นายโรงหนังตะลุงคณะศิวนาฏลีลา ศ.พรตริมูรติ กลับเลือกเดินออกจากเส้นทางศิลปินที่ผู้เสพผลงานต่างชื่นชมยอมรับ กลายเป็นฆาตกรต่อเนื่องที่ยากจะตามจับได้

เขาปลาสนาการหายไปเนิ่นกสิบเมษทุกครั้งเมื่อก่อเหตุและทิ้งเพียงรูปหนังตะลุงเช่นหัวไว้หน้าหลาทวด² บองหลา ศาลเพียงตากกลางหมู่บ้าน ที่มีรูปปั้นของงูจงอางเผือก หากนับจากรูปตัวหนังในตอนนั้นก็แทบจะตั้งโรงหนังตะลุงโรงใหม่ได้ เพราะมีจำนวนตัวละครเกือบครบทุกตัวจนสามารถวาดวีเลนงาบนผืนผ้าให้ดำเนินตามท้องเรื่อง...

¹ คำเรียกนำหน้าชื่อตำแหน่งนายโรงหนังตะลุง เช่น หนึ่งน้า คือนายโรงชื่อหนึ่ง หรือ นายหนึ่งน้า

² ศาลที่สร้างสำหรับเป็นที่พำนักของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่อ ‘หลา’ มาจากคำว่า ‘ศาลา’ ‘ทวด’ ในที่นี้คือวิญญาณบรรพบุรุษหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นที่เคารพนับถือของชาวบ้าน

ปักหยวกฉากที่ 1 รูปภาซี

สิ้นแสงเหลืองลัสมยามอัสดง เม็ดฝนก็เริ่มโปรยปราย เป็นเรื่องปกติของฤดูนี้ ผู้หมวดหนุ่มวัยเบญจเพสยืนครุ่นคิดไม่ยอมมพุดจากบิโคร เขาทอดสายตามองออกไปนอกหน้าต่างซึ่งมีเพียงเงิ่งดำทะมึน ไม่ต่างอะไรจากความรู้สึกของเขาตอนนี้

ร้อยตำรวจโท เลอสรร แสงธรรม เพิ่งย้ายมารับตำแหน่งในสถานีตำรวจภูธรแห่งนี้ได้ไม่นาน เขาจำเป็นต้องรับช่วงต่อจากเจ้าของคดีคนเก่าซึ่งเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อต้นปี

คดีเก่าก็ยังสะสางไม่ได้ คดีใหม่ก็เพิ่มพูนกองเกย หนังสือพิมพ์ประจำจังหวัดก็เขียนข่าวลือเลือนเลียดสีการทำงานของเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับคดีโคถึกล่องหน ทั้งที่รู้ตัวผู้ต้องสงสัยแต่ยังจัดการไม่ได้ สร้างความไม่น่าเชื่อถือแก่เกียรติภูมิผู้พิทักษ์สันติราษฎร์เป็นอันมาก

“ผู้หมวดพักบ้างเถอะครับ คืบนี้หน้าหลากแน่นอน ไ้อัโคฉำฉำนคงไม่ออกมาก่อเรื่องหรอก”

ตำรวจยศจำผู้มียอปรุประดับบนใบหน้าบอกให้ผู้หมวดเลอสรรผ่อนคลาย

“หรือหมวดกลัวว่าพายุจะเข้าเหมือนเมื่อคราวแหลมตะลุมพุก³ หรือครับ จากประสบการณ์ที่ผมอยู่ที่นั่นมาหลายปี ฤดูฝนรอบนี้น่าจะตกระดับธรรมดา แต่อาจจะหนักกว่าปีก่อนนิดหนึ่ง ลูกราวแหลมตะลุมพุกเมื่อสิบปีก่อนไม่ได้ บ้านผมพังไปทั้งหลัง”

หมวดหนุ่มส่ายหน้าคร้านจะฟัง ‘จำเหลี่ยม’ ไม้เมาน้ำลาย จึงเดินกลับไปยังโต๊ะกลางห้อง ระเกะระกะด้วยสำนวนคติหลายแพ้ม ก่อนจะทำแซนกับโต๊ะตัวนั้นแล้วถอนหายใจ

“หมวดอยู่มาครั้งปีแล้ว คดียังไม่คืบเลยสักคดี ไ้อ้ไค้จำมันต้องจิตวิปลาสเป็นแน่แท้ คดี**โกษวต**ถูกเงื่อนไขหนึ่งหุ้มปลายมาตัดเป็นปากรูปตัวตลก**ไอ้อ้อแอ้** คดี**นางเทียน**ถูกเลาะหนึ่งเต้านมมาทำเป็นรูปหนังยายแก่”

จำเหลี่ยมจอมจู้ยังมียอมปล่อยให้หมวดเลอสรออยู่กับตัวเอง มายืนอธิบายแต่ละคดี

“ถ้าสองคนนี้ยังพอคาดเดาได้ว่าเป็นเจ้าหนี้ลูกหนี้กัน แต่**รูปนางสองแซน**นี่นะลึกลับแปลก ผู้ตายไม่เคยมีประวัติบาดหมางกับใครเลย แต่ก่อนหน้านี้ที่**นางสี**ตาย นางสีปากเสียงกันกับลูกสาวโคฉ่ำกลางตลาด มันคงจะแค้นแทนลูกกระมัง”

หมวดหนุ่มมกลอกตาขึ้นลงมองระหว่างแพ้มคดียับจำวายกลางคน “แล้วคดี**รูปยักษ์เจ้าเมือง**กับ**รูปยักษ์ลูกชาย** จำสันนิษฐานว่าอย่างไรบ้างละ”

จำเหลี่ยมสะดุ้งเฮือก เพราะรูปตัวหนึ่งตะลึงสองตัวนี้เป็นอดีตเจ้านายเก่าของตัวเอง **ผู้กำกับเสริม**และ**สารวัตรชัยยงค์**เคยรับผิดชอบคดีนี้และถูกสั่งเวยกลายเป็นเหยื่อของโคฉ่ำ หนึ่งห้องของผู้กำกับเสริมถูกแปรสภาพกลายเป็นรูปพญายักษ์เจ้าเมือง ส่วนหนึ่งบริเวณแผ่นหลังของสารวัตรชัยยงค์

³ เหตุการณ์มหาตภัย เกิดขึ้นระหว่างวันที่ 24-25 ตุลาคม พ.ศ. 2505 จากลมพายุโซนร้อนกลายเป็นพายุหมุนพัดเข้าเต็มพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช นับเป็นภัยพิบัติธรรมชาติที่ร้ายแรงครั้งหนึ่งของภาคใต้

ถูกสรรค์สร้างเป็นราชบุตรเจ้าเมืองยักษ์อย่างงามวิจิตร ของกลางทั้งหมด ถูกปักเรียงบนหยวกกล้วยอย่างเป็นระเบียบบนโต๊ะที่ตั้งอยู่ข้างหลังจำเริญม จำผขาวเสียวหลังวามพลางนึกคิดกับตัวเองไม่ตกว่าเหยื่อรายต่อไปจะเป็นใคร หากเป็นเขาที่ต้องกลายเป็นศพ ไอ้โคฉ่ำจะเอาหนังจากส่วนไหน ของร่างกายเขา และจะนำไปตัดเป็นรูปตัวละครตัวไหน หากไอ้ฆาตกรวิปลาส ตัดเป็นรูปเจ้าเมืองก็คงดี แต่จำเริญมกังวลว่าไอ้โคฉ่ำจะฉลุหนังของเขาให้ เป็นตัวรูปกากมากกว่า และนี่คือเหตุผลที่ทำให้จำเริญมกลางคนผู้นี้ระวังตัว มากขึ้นเป็นสิบเท่า

“ว่าอย่างไรละจำ”

จำเริญมไม่กล้าที่จะให้ความคิดเห็น ก่อนจะปรายตาไปมองรูปหนัง ตะลุงที่เพ่งแตกแฉกปักอยู่บนต้นกล้วยเรียงรายเหล่านั้น

“หมวดเลอสรรครับ ไอ้โคฉ่ำมันออกอาละวาดอีกแล้วครับ!” ตำรวจ ผู้น้อยวิ่งเข้ามาเร็วรีพลางรายงานให้หมวดเลอสรรฟังอย่างกระหืดกระหอบ “มันว่ากลอนหนังตะลุงบนควนนายหนังอีกแล้วครับ แล้วยังร่อนใบปลิว กลอนตะลุงทั่วตลาดเลย”

หมวดหนุ่มหีบใบปลิวที่คนรายงานวางให้ขึ้นมาอ่านอย่างตั้งใจ พยายามถอดเนื้อความในบทกลอนประกาศิตนี้

“ให้ผมไปตามครุฑมัตติกามาช่วยถอดไหมครับ” จำเริญมเสนอความคิดเห็นอย่างร้อนรน

หมวดเลอสรรยกมือห้าม “ไม่ต้องหรอก กว่าจะไปถึงบ้านพัก กว่าจะไปรับกลับมา มันได้ฆ่าเหยื่อรายใหม่ตายเสียก่อนพอดี มัตติกาก็ถอด ความจากกลอนหลังเกิดคดีทุกครั้ง มันไม่ต่างอะไรจากแก้หวยหลังหวยออก หรอก ขอผมใช้ความคิดสักนิด”

โชคดีที่หมวดเลอสรรเป็นลูกชายของครูใหญ่และมีแม่เป็นครูสอน ภาษาไทย แม้ว่าเขาเองจะไม่ชอบเรียนวิชานี้ก็ตาม แต่หมวดหนุ่มก็ซึ่มซาบ การถอดความบทร้อยกรองมาตั้งแต่ยังเล็กจากมารดาและบิดา

“ทิพย์พิมานและอาสน์ของพระอินทร์กำลังลั่นสะเทือน พื้นดินไหวสั่น
ทั้งแปดทิศ จดจำคดีของกูไว้ พญาโคธสุภราชตอบรับพระคิระ รายต่อไป
คือรูปดาบส” หมวดเลอสรรถอดความไปที่ละวรรคก่อนหยุดชะงักไป หันไป
ถามจำแล้ม “รูปฤาษีในแผงหนังตะลุงมีความพิเศษอย่างไรบ้างจำ”

จำแล้มมกลอกหน่วยตาพร้อมกับกระตุกปากอย่างไม่ค่อยมั่นใจ
“ถ้าตามที่ปู่ย่าตายายหรือคนเฒ่าคนแก่เข่าว่ากัน รูปฤาษีเป็นรูปหนังที่ศักดิ์สิทธิ์
ป้องกันเสนียดจัญไรประมาณนี้แหละครับหมวด นายหนังเคารูปรูปฤาษี
มาก”

“รูปศักดิ์สิทธิ์ รูปเคารพ” หมวดเลอสรรพืมพำ “หรือว่าเหยื่อราย
ต่อไป มันจะเล่นงานบุคคลที่คนในหมู่บ้านให้ความเคารพ”

นายตำรวจยศต่ำกว่าตั้งใจฟังอย่างเห็นด้วย เพราะแต่ละคดีที่ผ่านมา
กลอนหนังตะลุงมีเนื้อความตรงกับบุคลิกของเหยื่อแทบทั้งสิ้น

“หรือว่า...จำ นำกำลังไปบ้านดงตะลุงแล้วคุ้มกันพระทุกวัดในหมู่บ้าน
นิมนต์มารวมอยู่ในจุดเดียวกัน”

“แต่นำกำลังจะหลากนะครับ ผีนั่นทุรังไปพวกเราอาจจะเป็นฝ่าย
ติดแหง็กอยู่กลางทาง” จำแล้มค้าน “ส.ภ. ของเราใช้ว่าจะอยู่ใกล้ดงตะลุง
ใช้เวลาพอสมควรนะครับ”

“ไม่มีแต่ หรือจะปล่อยให้ไอ้ฆาตรกรมันฆ่าเหยื่อสำเร็จ เลือกเอา...
จะเอาแบบไหน”

ปัทมยวจากที่ 2 บรมครูหนึ่งทะเล

หมู่บ้านดงตะลุงมีภูมิประเทศเป็นที่ดอน ในช่วงฤดูน้ำหลากน้ำป่าจะลงมาไวและรุนแรงก็จริง แต่หลังฝนซาทุกอย่างก็กลับมาปกติเพราะมวลน้ำไหลลงสู่ทะเลสาบพื้นที่รับน้ำอย่างรวดเร็ว โชคดีที่เมื่อคืนผู้หมวดหนุ่มและลูกน้องมาถึงดงตะลุงทันเวลา หากมาช้าไปกว่านี้สักหนึ่งชั่วโมงทั้งหมดอาจจะมาถึงดงตะลุงไม่ทัน เพราะระหว่างทางมายังหมู่บ้านเป็นพื้นที่ราบลุ่ม และแล้ววันนี้ผู้หมวดเลอสราก็สามารถคุ้มกันเหยื่อได้สำเร็จ หลังจากนี้เป็นต้นไปเขาและลูกน้องจะต้องเข้ามาตรวจตรามหาบดตะลุงบ่อยขึ้น โดยเฉพาะสมณสงฆ์ของทุกวัดในหมู่บ้านจะต้องเฝ้าดูแลเป็นพิเศษ

ชาวบ้านดงตะลุงหลังไหลเข้ามาให้กำลังใจเหล่าผู้พิทักษ์สันติราษฎร์อย่างชนิดที่ว่าหัวกระไดศาลาการเปรียญแทบไม่แห้งตั้งแต่เช้าตรู่ สาวน้อยสาวใหญ่หิ้วปิ่นโตข้าวปลาอาหารขนมผลไม้มาให้ผู้หมวดหนุ่มที่เพิ่งจะย้ายมาประจำการ จนแทบจะลืมหัดกับาตรให้แก่พระด้วยซ้ำ

มายลโหมใบหน้าหล่อเหลาให้ชัดๆ เป็นบุญตาว่าสมกับเสียงลือเสียงเล่าอ้างหรือไม่...

ฝ่ายคณะนายตำรวจก็ยิ้มหน้าบานเท่ากระดิ่ง โดยเฉพาะจำแลง

ที่พลอยลาภปาก อิ่มหนำไปกับของกินแสนอร่อยที่ชาวบ้านนำมาให้หมวด
เลอสรร วันนี้ถือเป็นวันที่ทั้งชาวบ้านและตำรวจสมานฉันท์ ไม่มองหน้า
เคียดฉุนที่กลางแกลงอย่างที่เคยเป็น เพราะคนในดงตะลุงไม่มีใครตกเป็น
เหยื่อไอ้โคฉ่ำ

ทว่าสถานการณ์ปรสมสุขก็กลับมาเหือดแห้งอีกครั้งทันทีที่ตัวกาลกิณี
ของบ้านดงตะลุงย่างเท้าเข้าเขตวัด เสียงกระซิบกระซาบปรากฏให้ได้ยิน
ชัดเจน พร้อมกับสายตากาก้างไร้ความอาตุรให้แก่ตัวกาลกิณีพวกนั้น

“คนบาปเข้าวัดเป็นด้วยเหอ โหม⁴เราไม่ต้อนรับ และตะ...ธรรณีสงฆ์ร้อน
ฉาด⁵ แล้ว” เมื่อมีชาวบ้านผู้หนึ่งเปิด ชาวบ้านคนอื่นๆ ก็แห่แหงนกันพุดจา
กันด่าากาก้าง เสียงดังลั่นวัดจนสมภารถึงกับลงมาโรงฉันเพื่อห้ามปราม

หมวดเลอสรรขยับไปกระซิบถามจำเลยลี้ยม “ผู้หญิงที่มากับเด็กคนนี้
ใครหรือจำ”

“ก็ลูกของโคฉ่ำมาตกรเลาะหนังมนุษย์ยังไม่ละครับ” จำเลยลี้ยมกระซิบ
ตอบกลับ

ผู้หมวดมองผู้หญิงที่ถูกตราหน้าว่าเป็นกาลกิณีด้วยความสงสัยปน
สังเวช จริงอยู่ที่ยังไม่มียหลักฐานใดชี้ชัดว่าหนังฉ่ำเป็นคนทำและยังจับตัวมา
รับสารภาพไม่ได้ แต่ทุกคนสงสัยและลงความเห็นไปแล้วว่าฆาตกรคือ
หนังฉ่ำ แล้วเหตุใดกันผู้หญิงคนนี้ถึงยังยอมอยู่ในดงตะลุง ท่ามกลางแรง
พยายามสาปส่งต่อเธออย่างนี้

“แล้วไซร้⁶ หรือเจ้าคะพอท่าน⁷ ก็พ่อของมันฆ่าอีสิ เอาหนังวานไปทำ

⁴ พวก, หมู่, กลุ่ม (โหมเรา = พวกเรา, โหมมัน = พวกมัน)

⁵ หมดสิ้น, ไม่มีเหลือ (ร้อนฉาด = ร้อนไปหมด)

⁶ ทำไม

⁷ พระอาจารย์หรือพระสงฆ์ที่สูงอายุและเป็นที่เคารพนับถือของชาวบ้าน โดยมักใช้เรียก
เกจิอาจารย์ในภาคใต้

รูปนางสองแขน อุบาทว์จัญไรไม่เคยพบเคยเห็น รูปหนึ่งนางสองแขน ที่ขึ้นชื่อว่าแพศยาที่สูงสุดในแคว้นหนึ่งตระกูลยังสู้มิได้ อีฉวยลูกโค่น้ำ” เพื่อนสนิทของนางสิดากราตอย่างไม่สนใจว่าอยู่ในวัดหรือต่อหน้าสงฆ์ “กุนิกแล้วสังเวชแค่นี้แล้ว เจ้าภาพที่จ้างมึงไปเล่นหนังเขาใช้หัวเขาหรือหัวแม่ตีนคิดสู้จ้างไปได้พร้อมกับลูกโจรลูกฆาตกร เปล่อยๆ สมรู้ร่วมคิดกันมายังไม่รู้”

หมวดเลอสรรเห็นว่าสถานการณ์เริ่มเลยเถิดจึงรีบเข้ามายุติ “ผมว่าหยุดก่อนนะครับพี่สาวทั้งหลาย พุดจาแบบนี้อีกฝ่ายฟ้องหมิ่นประมาทเอาได้นะครับ ใจเย็นๆ เรายังไม่มีหลักฐานสาวโยงไปถึงหนังฉำเลยนะครับ พยานที่เห็นเหตุการณ์ก็ไม่มี ใบปลิวประกาศกับรอยรูปโคที่ประทับผิวหนังศพก็ไม่สามารถชี้ตัวได้ว่าคนทำเป็นใคร นอกจากจับเป็นหรือจับตาย”

ฉายสะดุ้งขวัญเสียเมื่อได้ยินคำว่า ‘จับตาย’ เธอรีบกำมือขึ้น น้องชายต่างมารดาไว้แน่น ไม่อยากให้น้องชายขวัญหนีดีฝ่อเฉกเช่นเธอ

“อีไม่ใช่ได้ปรี้อ⁸ ค่ะคุณผู้หมวด รอยที่จับบนหนังศพก็เป็นตราของคณะพ่อมัน ‘พระอิศวรทรงโค’ รูปโคที่ศพก็เป็นลายเดียวกันกับตราโรงหนังตระกูลของมัน ทุกคนที่ตายก็เคยมีเหตุให้บาดหมางกับหนังฉำทุกราย” สาววัยกลางคนคนเดิมยังคงเอ่ยออกสรออกชาติ ออกสีหน้าท่าทาง “แม่เหี้ยแม่ทำเป็นเข้าวัดเข้าวา ทำบุญล้างบาปแหละไม่ว่า พุทธังเหื้อ ธัมมังเหื้อ สังฆังเหื้อ”

“พอได้แล้วโยมหนักุ้ม โยมฉายเขาหัวขึ้น⁹ มาวัดแทบไม่เคยขาด วันธรรมดาหรือวันพระก็มีแต่โยมฉายนี่แหละที่เข้ามาหาพระหาเจ้าอยู่อาโยะ¹⁰ อาตมาไม่หอน¹¹ เห็นหน้าใหม่โยมเลยด้วยซ้ำนะ ยิ่งนานๆ เข้าวัดที่ ยังมา

⁸ อย่างไร

⁹ ปีนโต

¹⁰ บ่อยๆ เป็นประจำ

¹¹ เคย

แหกปากทำทุศีลหลาว¹² ทำบาปด้วยวจีกรรมในเขตสงฆ์ สถานที่ที่ควรจะสงบเสงี่ยม มันบาปหนักนะโยม”

โยมหนักุมรีบรับปากอย่างไรเมื่อถูกสมภารวัดใช้หลักธรรมคำสอนเตือนสติต่อหน้าผู้คนมากมาย

ในช่วงที่ผู้คนในวัดกำลังมีปากมีเสียงกันอย่างซุหลุม ลูกน้องหมวดเลอสรรก็กระวีกระวาดขี่มอเตอร์ไซด์เข้าวัดมาขัดจังหวะพอดี

“หมวดเลอสรรครับ! เราได้รับแจ้งว่าโค่นำมันฆ่าเหยื่อสำเร็จแล้ว”

ชาวบ้านฟังแล้วให้ตกใจเป็นอันมาก หันซ้ายแลขวาทุกคนก็ยังคงอยู่รอดปลอดภัยดี ดงตะลุงเหตุการณ์ปกติตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงตอนนี้ แล้วใครกันที่ถูกคร่าชีวิต

“ครูเทพครับ หนึ่งเทพตายแล้ว มันบุกไปปาดคอหนึ่งเทพถึงโรงพยาบาล เลาะหนึ่งตรงหน้าผากกลับไปด้วย!”

ชาวบ้านสะอึกสะอื้นน้ำตาที่ดงตะลุงต้องสูญเสียนายหนึ่งอาวุธผู้ซึ่งเป็นครูของเด็กๆ ที่ต้องการฝึกเล่นหนึ่งตะลุง ใครๆ ก็พาลูกหลานมาฝากตัวเป็นศิษย์หนึ่งเทพเพราะท่านเปรียบเสมือนบรมครูที่ครบเครื่องที่สุดในวงการนักเล่นเงา ชื่อเสียงของท่านดังไกลข้ามจังหวัด หนึ่งเทพมีลูกศิษย์ลูกหามากมาย แต่พักหลังป่วยออกๆ แอดๆ ตามวัย นอนโรงพยาบาลมากกว่านอนบ้าน หน้าที่ย้ายทอดศาสตร์หนึ่งตะลุงจึงมอบหมายแก่บรรดาศิษย์เอกรับไว้เป็นภาระ

หมวดเลอสรรรุดมาดูที่เกิดเหตุอย่างรวดเร็วโดยมีชาวบ้านที่เคารพและศรัทธาหนึ่งเทพตามมาด้วย คนกว่าครึ่งร้อยยืนนอกกันอยู่หน้าโรงพยาบาล ตำรวจต้องกันเชือกไว้ไม่ให้คนไม่เกี่ยวข้องเข้ามาในที่เกิดเหตุเพื่อความสะดวกในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่

¹² เล่า, อึก, อึกเล่า

ศพหนึ่งเทพถูกปาดคอทิ้งรอยเลือดชั้นคลักควาคลั่งแดงฉาน
ทั่วบริเวณ หนึ่งหน้าผากถูกถลอกอย่างจงใจ กลางอกถูกตรารูปโคอุสุภราช
ไว้แดงหรา

หมวดเลอสรรสำรวจที่เกิดเหตุเสร็จก็ออกมาหนึ่งพักริมระเบียบอย่าง
เจ็บใจ ศพนี้เสียรู้ให้อៃโคฉ้ออีกจนได้

“ว่าอย่างไรจ่า” หมวดหนุ่มรีบถามความคืบหน้าทันทีเมื่อเห็นจ่าเหลี้ยม
เดินเข้ามา “ตามรอยเลือดไปถึงไหนแล้ว”

“มันเตรียมการเป็นอย่างดีครับหมวด มันกระโดดออกนอกหน้าต่าง
เหมือนจะรีบเปลี่ยนรองเท้าทันที ตามหยดเลือดไปพบว่ามันหนีลงไปทาง
คลองหลังโรงพยาบาล ผมสั่งให้เด็กออกตามหาทั้งบริเวณต้นน้ำปลายน้ำ
แล้วครับ” จ่าเหลี้ยมตอบหมวดเลอสรรด้วยความรู้สึกแห้งแล้ง เพราะรู้ว่า
ตามหาอย่างไรก็คงไม่เจอ

หมวดเลอสรรฟังคำตอบของจ่าอย่างชินชา ยิ่งทวีความเจ็บใจต่อ
ฆาตรกรมากยิ่งขึ้น

“มีบุคคลสองท่านมาให้การเสริมแก่เราครับ น่าจะมีประโยชน์ต่อคดีนี้”
“ใคร”

“สองท่านนี้เป็นศิษย์เอกของหนังเทพครับ พวกเขารู้จักโคฉ้อเป็นอย่างดี
ผมเชิญไปให้การที่โรงพักแล้วครับ”

หมวดเลอสรรและจ่าเหลี้ยมรีบกลับมายังสถานีตำรวจและได้พบกับ
นายหนั่งตะลุงชั้นครูสองท่านคือหนั่งคักดีและหนั่งช่วย จากการให้การ
เบื้องต้นผู้หมวดหนุ่มสรุปความเกี่ยวพันได้ว่า...

หนังเทพหรือเจ้าของโรงตะลุงคณะพรตริมูรติมีลูกศิษย์ลูกหามากมาย
แต่มีศิษย์หัวหิงอยู่สามคนคือหนั่งคักดี หนั่งช่วย และหนั่งจ๋อ ถึงขนาด
ตั้งชื่อคณะหนังตะลุงให้

คณะตะลุงหนั่งคักดีได้ชื่อว่า ‘พรหมาประสิทธิ์ ศ.พรตริมูรติ’

คณะตะลุงหนั่งช่วยได้ชื่อว่า ‘วิษณุเทวราช ศ.พรตริมูรติ’

และคณะตะลุงหนังฉำได้ชื่อว่า ‘คิวนาฏลีลา ศ.พรตริมูรติ’
ข้าหมวดเลอสรรยังได้รับรู้อีกหนึ่งกิตติศัพท์โหดเหี้ยมของโคฉำ
นายหนังผู้นั้นมีอีกสมญาว่า ‘นายหนังยิงเสือ’

หนังช่วยแห่งวิชฌนเทวราช ศ.พรตริมูรติ ผู้สวมเสื้อกุยเฮงสีขา
วุ่นโสร่งเล่าให้ผู้หมวดฟัง ฟันสีดำโผล่ออกมาทุกครั้งที่ยับริมฝีปาก

“ไอฉำมันเลือดเย็นตั้งแต่ยังบ่าวๆ แล้ว กลางฝ่ามือมันมีรูปกากบาท
สามสิบกว่าปีก่อนเสื้อซ่องมาปล้นควายบ้านมัน มันบ้าเดือดดาลยก¹³ ยัง
จนเสื้อซ่องกับลูกน้องวิ่งหางจุกตุต ฆ่าลูกน้องเสื้อซ่องตายคาบ้านไปคนหนึ่ง
หลังจากนั้นคนก็เรียกมันว่านายหนังยิงเสือ ไม่นึกว่ามันอีหาญทำเรื่อง
จัญไรพรตริกับครูบาอาจารย์ได้”

¹³ ไล่, ไล่ตาม, ชับไล่

ปัทมยวจากที่ 3 รูปไอ้ออแฮ

หมวดหนุ่มยื่นพินิจอย่างเคร่งเครียด มองแผนผังความสัมพันธ์
ของโคฉ่ำและผู้ตายบนกระดานดำ เหตุใดหนึ่งจึงถึงได้คิดสั้นทิ้งอาชีพ
มีเกียรติมีศักดิ์ศรีที่มีแต่คนยกย่องผันตัวมาเป็นฆาตกร และเหตุใดถึงได้
จงใจฆ่าหนึ่งเทพทั้งที่เป็นผู้มีพระคุณถ่ายทอดสรรพวิชา

‘ไอ้นำนั้เปรียบกับปลาเน่าในข้อง ชอบหาเรื่องมากวนใจครูตั้งแต่
บ่าวๆ ยันเฒ่า เจ้าชู้เสียมาก แถมยังมีเรื่องกับเขาไปทั่วหลาว ดีถมเถแล้ว
ที่ครูยังทนเคี้ยวเชื้ญจนได้ครอบมือ’ หนึ่งช่วยให้การอย่างคับอกคับใจ ‘ถ้า
ผมเป็นครูเทพนะ ผมยกจูต¹⁴ ตั้งแต่รู้ว่ามันหาญมีเรื่องก็ซุ่มโจรใหญ่ที่ใครๆ
ต่างซี้ซลาดแล้ว หลังมันยิงโจรตายก็เขบ¹⁵ มาพึ่งบารมีครูเทพให้คุ้มภัย’

‘ครูเทพแกเป็นคนใจเย็น รักลูกศิษย์เท่ากันหมด ไม่เคยหวงวิชา
ไหมเราเป็นศิษย์รุ่นแรกของครู กินนอนบ้านครูเป็นปีๆ หวา¹⁶ อี้ได้ครอบมือ

¹⁴ ไล่ตะเพิด

¹⁵ รีบ

¹⁶ กว่า

เป็นนายหนังเต็มตัว’ ชายแต่งตัวด้วยชุดซาฟารีสีเทาหม่นดูภูมิฐานให้การเสริม ขณะขยับปากพูดในช่องปากมีริ้วรอยลึกจ้ำของฟันทอง น้ำเสียงเขานิ่ง สุขุม สมนับเป็นพี่ใหญ่ที่สุดในบรรดาศิษย์ หนังสือดีเจ้าของคณะพรหม-ประสิทธิ์ ศ.พรตริมูรติ น้ำตาซึมไปพลาง ‘น้ำคำเจ็บซ้ำ ไม่เคยแห้งออกมา ให้ศิษย์แต่ละคนน้อยใจ ถึงเวลาแกดัง¹⁷ แกก็ดังเพราะอยากให้ศิษย์ได้ดี ใครติดใจให้ตรงไหนก็ขัดเกลากล่อมเกลี้ยง หวังอีจระไนให้ศิษย์เป็นเพชรทุกคน ครูเทพฝากฝังให้โหมเราทั้งสามคนอนุรักษ์และหวงแหนขนบหนังตะลุงไว้ ใครมาขอรู้เรียนก็อย่าได้หวงวิชา พอครูเทพเริ่มถ่ายทอดไม่ได้หนังน้ำก็กลายเป็นโคลนเสีย’

“ยังเครียดอยู่หรือครับหมวด ผ่อนคลายรับทานอาหารเที่ยงก่อนเถอะครับ น้ำผึ้งโหนดของหมวดมารอตงม้านั่งใต้ต้นจำปาอยู่สักพักแล้วนะครับ” จำเหลียมเดินเข้ามา กระซอกเขาจากวงค์ “ครูมัตติกาฝากผมมาบอกว่ารีบลงมากินข้าวได้แล้วครับ เดี่ยวไล่จะก๊วยตายเอา เครียดกับคดีอยู่ได้”

“จำ ไ้อัประโยชน์แรกผมเชื่อว่าเป็นคำพูดของมัต แต่ประโยชน์หลังผมเชื่อว่ามัตไม่ได้พูดอย่างนั้นแน่นอน” หมวดเลอสรรซึ่งไปที่จำเหลียมเชิงคาดโทษ “แล้วผมบอกก็ครั้งแล้ว ว่าผมกับมัตเป็นเพื่อนกัน จะมาน้ำผึ้งโหนดอะไรกัน น้ำตาลมาละสิไม่ว่า ผมบอกจำเป็นร้อยรอบแล้ว พ่อแม่ของเรารู้จักเพราะทำงานที่เดียวกัน เราเลยสนิทกันฉันเพื่อนรู้ใจรู้ฟุ้ง อ้าปากก็เห็นลิ้นไก่แล้ว”

“ผมอาบน้ำร้อนมาก่อนนะครับ ทำไมจะดูไม่ออก เพื่อนกันเขาไม่มาส่งปิ่นโตเกือบทุกเที่ยงทุกเย็นอย่างนี้”

หมวดเลอสรรส่ายหน้าไม่อยากคุยด้วย ก่อนสับเท้าลงไปหาครูมัตติกา

“เป็นไงคะ คุณผู้หมวดทำหน้าที่คุณเหมือนวัวบ้ามาเชียว เครียดเรื่อง

¹⁷ ดู, สั่งสอนด้วยวาจา

คดีหรือโมโหจาเหลือมละ” เจ้าของปิ่นโตมือเที่ยงเอ่ยทักอย่างรู้นิสัย
“ก็ทั้งสองแหละมั้ง”

“นี่ ก็นะ” มือบอบบางตักบวบผัดไข่ใส่จานให้หมวดเลอสรร “น้ำ
แกงน้อยเขียนจดหมายกำชับฉันไม่รู้ก็ฉบับ ว่าฝากดูแลเธอด้วย อย่าปล่อย
ให้ผอม”

“สรุปฉันต้องกินให้หมดนี้เลยใช่ไหม” หมวดหนุ่มมองจานข้าวของ
ตัวเอง มันมีปริมาณมากกว่าปกติที่เคยกิน

“ใช่ กินเลยๆ จะได้มีแรงไปทำคดี” หญิงสาวจะยั้งจะยอ “เออเน่
ไอ้กลอนตะลุมกล่าสุดของโคฉันนะ ที่จริง...”

หมวดเลอสรรยกมือห้าม ก่อนเขาจะตักข้าวเติมคำเคี้ยวตุ้ยๆ ไม่สนใจ
มัตติกา

“หยุดพูดเลย ฉันไม่อยากฟัง แก่ห่วยตอนห่วยออกประจำ” เขาพูด
เสียงอู้อี้ทั้งที่ยังมีข้าวอยู่ในปาก

มัตติกาถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยใจ เธอแค่อยากเสนอความเห็น
แต่ก็จริงอย่างที่เลอสรรพูด ในเมื่อตอนนี้มันก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว

ฉายและจึงตามมาดูศพหนังเทพที่โรงพยาบาลด้วย หญิงสาววัย
ยี่สิบปีและน้องชายวัยเก้าขวบเลือกที่จะยืนหลบผู้คนอยู่ห่างๆ ขอแค่ได้ชะเง้อ
ลาพ่อครูเทพเป็นครั้งสุดท้ายก็ยังดี

นัยน์ตาของหญิงสาวเริ่มชุ่มเมื่อนึกถึงครั้งที่บิดาพาเธอมาฝากฝังเป็น
ศิษย์กับหนังเทพ ภาพของครูเทพถ่ายทอดองค์คารพพของศาสตร์การเล่นเงา
แวบเข้ามาในมโนสำนึก ครูเทพชักมือของเธอขณะถือรูปหนังตะลุงทาบบน
จอผ้าขาว รูปฤษีวาดมือพลิ้วไหวดุจสายน้ำ นาดข้านิมนวล รูปพระอิศวร
ทรงโคให้สะบัดข้อมือแข็งแรง นิ้วตเฉวียนเร็วบ้างช้าบ้างตามจังหวะดนตรี
เครื่องห้า

เสียงหัวเราะสรวลเสเมื่อครูเทพหัดพากย์เสียงลักษณะของตัวละคร

ตัวละครฝ่ายธรรมะทั้งเจ้าเมืองนางเมืองหรือพระเอกนางเอก พุดจ่าน้ำเสียง มีสมบัติผู้ดี มีหางเสียงทุกคำ ตัวละครฝ่ายอธรรมอย่างรูปยักษ์พุดจาหัวน หัวดูดัน ตัวรูปกากก็มีลักษณะเฉพาะตัว บางรูปพุดจาโผงผางนักลอง บางรูป พุดติดอ้าง บางรูปมีสำเนียงที่เป็นลักษณะจำเพาะ ต้องแยกแยะและจดจำให้ได้ทุกตัว ครูเทพบอกฉายเสมอว่าคิดจะเป็นหนังต้องรอบรู้ และสิ่งที่สำคัญ ต้องมีปฏิภาณไหวพริบดี เพราะตลอดการเดินทางเรื่องขึ้นอยู่กับนายหนัง เราเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของลูกโรง คนดูจะชอบหรือไม่ชอบ จะสนุกหรือไม่สนุก จะอยู่ติดตามเนื้อเรื่องที่เราเล่นตลอดคืนหรือไม่ อยู่ที่ความฉลาดของนายหนังตะลุงเพียงคนเดียว

น้ำเลี้ยตาย เส้นทางหนังหญิงแห่งยุคของฉายกำลังจะรุ่งโรจน์ บิดาของเธอก็ดันไปมีเรื่องกับเจ้าแกโรงสีในตลาด หนังจำกับโกสวดมีปากเสียง กันจนผู้คนแห่มามุงดู โกสวดโก่งคำข้าวเปลือกบิดาเธอ ด้วยที่หนังจำมีนิสัย นักลองเป็นทุนเดิมอยู่แล้วจึงไม่ยอม ถีบประตูร้านโกสวดจนพังก่อนจะเดินจากไปด้วยความเดือดจัด และเย็นของวันนั้นก็ทำให้เกิดเรื่องที่ไม่คาดคิด เปลี่ยนชะตาชีวิตของฉายให้พลิกผันไปตลอดกาล

โรงสีของโกสวดถูกเผา เจ้าแกโรงสีถูกฆ่าตายอย่างอนาถในคืนนั้น เจ้าหน้าที่ยี่ตำรวจสำรวจศพพบว่าศพถูกเผื่อนั่งตรงบริเวณกองคชาตและมีรอยจี้ด้วยของร้อนประทับกลางอกศพรูปโคอุสุภราช ข้อสันนิษฐานและแรงจูงใจบ่งชี้ไปที่หนังจำเพียงผู้เดียว

ตั้งแต่วันนั้นก็ไม่มีใครเคยเห็นแม่เงาของหนังจำ จนเวลาผันผ่านไป แรมเดือน ชาวบ้านดงตะลุงก็ได้ยินเสียงปริศนาแว่วลอยมาจากควนนายหนัง เสียงนั้นขับขานเป็นทำนองลำนำอันไพเราะแต่แฝงด้วยความน่าวังเวง

ไอ้โกสวดซี้คดซี้โกง

ต้องตายโหงไฉนบิหายบิหาย

ทำพรรคนี้เห็นที่ต้องตาย

อย่าปล่อยไว้ให้อยู่ดีอยู่ดี
ไอ้หน้าเจ้าไข่มุกเล็กสั้นกุด
เนียนให้หลุดให้หมองศรีหมองศรี
ตัดรูปหนังสังเวชชีวิ
แลอ์ปรีย๋ซ้อฮ้อแฮฮ้อแฮ'

กลอนตะลุงบนภูเขาหลังหมู่บ้านในย่านัสตงของวันนั้นสร้างความพิศวงเคลือบแคลง มันคือกลปริศนาอันใดกันแน่ จนในที่สุดก็มีชาวบ้านพบรูปหนังตะลุงปักอยู่หน้าหลาทวดบองหลา มันมีลักษณะเป็นตัวรูปกากคล้ายกับคนจีนผู้ชาย เส้นลายที่ตอกลงบนหนังจึงทำให้ชวนขบขันสังเวช นักเล่นเงาทุกคนได้มาดูต่างชี้ชัดว่าชิ้นส่วนของปากรูปหนังตัวนี้ใช้หนึ่งคนละชนิดกับส่วนลำตัว ชาวบ้านจึงซุบซิบกันปากต่อปากว่าส่วนปากของรูปหนังเจ้าตัวนี้ทำมาจากหนังงูคชาตโกฮวด เมื่อถึงรูปหนังจากกระถางธูปมาดูอย่างชัดๆ ไม้ไผ่ตามรูปหนังเขียนชื่อระบุนามอย่างชัดเจนว่า 'ไอ้ฮ้อแฮ'

รูปหนังตัวนี้เป็นรูปตัวที่สองที่อยู่หน้าหลาทวดบองหลา ต่อจากรูปแรกซึ่งคือตัวหนังรูปกากสวมชุดทหารแปลกตาปักภูเขาทวดบองหลานานกว่าสามสิบปี ซึ่งไม่ทราบว่ามีมาจากไหนและใครเป็นคนตัด ส่วนไอ้ฮ้อแฮตัวนี้คือปลุมคติฆาตกรรมต่อเนื่อง 'โคอุสุภราช' ที่ชื่อว่าไอ้โคฉ่าเป็นผู้ลงมือ

“หลบ¹⁸ กันหว่าฉิ่ง อย่าเข้าไปเหลย ลาคูตรงนี้ก็พอแล้ว พี่อ๋เข้าไปตัดกระจุตมาทำสาดหลาว”

นายจูงมือน้องชายพลางชะเง้อเหลียวหลัง จนไม่สามารถแลเห็นหลังคาโรงพยาบาล

“ไซ้เราไม่ย้ายออกจากหมู่บ้านนี้ละพี่ชาย อ้อยู่ต่อหลาวไซ้ ตอนนี้ครูเทพก็ไม่อยู่แล้ว พี่ๆ ลูกคู่เขาบอกกับฉิ่งว่าพี่ชายย้ายไปไหน เขาติดตามไป

¹⁸ กลับ (หลบกันหว่าฉิ่ง = กลับกันดีกว่าฉิ่ง)

กัน เขารับปากกับพ่อจำไว้แล้ว” น้องชายต่างมารดาหันมาถามพี่สาวอย่างจริงจัง

ฉายเ้มปากเป็นขีดตรงก่อนลูบศีรษะน้องชาย “อดทนต่ออีกนิด¹⁹ นะจ๊ะ ลูเพื่อศักดิ์ศรีของพ่อ คณะวิศวกรรมศาสตร์จะต้องหลบมารุ่นเรื่องอีกครั้ง”

“จึงคงไม่เห็นพ่อเล่นหนังแล้วแหละ ลูพี่ทำชื่อเสียงของพี่ให้ดังเหมือนพ่อดีหว่า”

“ทองพรรคปรีอก็เป็นทองอยู่วันยังค่ำแหละจ๊ะ แต่ถ้าทองถูกรมควันคนแลไม่เห็นก็เดินข้ามได้เสมอ เรามาช่วยกันล้างชื้อวัน²⁰ ออกด้วยกันนะ ล้างรอยมลทินให้กับพ่อจำของเรา”

¹⁹ นิด, เล็กน้อย

²⁰ เขม่า

ปักหยวกฉากที่ 4 รูปนางสองแวน

นายและจึงเดินเท้ากลับบ้านต้องผ่านตัวตลาด ภาพความทรงจำระหว่างเธอกับนางสีพลันผุดขึ้น เช้าวันนั้นกลางตลาดนัด นางสีแม่ค้าขายปลาตำทอเธออย่างเสียหาย โดยไม่สนใจชาวบ้านร้านตลาดที่มุงดูอยู่อย่างใครรู้ใครเห็น

‘พ่อมึงฆ่าโกฮวด ฆ่าน้ำสาวกู ไฉ่ฆาตกรอัปรีดิ์ เป็นหนังอยู่ดีๆ ไม่ชอบรีเป็นคนชั่ว มึงไปตามพ่อมึงมามอบตัวกับตำรวจเลยนะอีฉ่าย อีลูกฆาตกร’

นางสีถกผ้าถุงเลยหัวเข่า ชี้น้ำดำลูกสาวหนึ่งจ่าอย่างไม่อายสายตาคนที่มุงมอง นางคับแค้นใจเป็นอันมาก หลังจากที่ถูกหนังไฉ่ฮ้อแถมปากหน้าหลาทวดไม่กี่วัน ยายเทียนน้ำสาวของนางก็ตายด้วยวิธีการเดียวกันกับโกฮวด แต่ครั้งนี้คนร้ายใช้วิธีไปยื่นว่ากลอนตะลุงอยู่บนควนนายหนังก่อน แล้วลงมือฆ่านางเทียนทีหลัง

‘แค่ค้ำค่าหมเงินน้ำกูไม่กี่หสิ่งถึงกับฆ่าแกงได้ลงคอ อีเคียดแค้นไฉ่ไหรกันนักหนา หรือพอได้จับสาบเลือดแล้วติดใจต้องทำต่อหลาว ชีวิตคนนะโว้ย ไม่ใช่ผักใช้ปลา มึงไปตามพ่อมึงมารับสารภาพกับตำรวจเลย อีลูกฆาตกร’

เมื่อบริภาษตำหนิเสร็จนางสีก็สาदनํ้าล้างปลาใส่ผาย เกล็ดปลาไต่ปลา เกาะตามเนื้อตัวและเสื้อผ້าของเธอ ส่งกลิ่นคาวคลุ้งตึขึ้นสมอง แม้จะ พยายามกลืนลมหายใจอยู่ก็ตาม

‘กลิ่นคาวปลา มันก็สู้กลิ่นคาวความชั่วของพ่อมึงไม่ได้ ออกจาก หลาดนี้เสียไป โหมเราไม่ขายของให้มึง อีตัวกาลกิณี’

หญิงสาวเดินกลับเรือนด้วยสภาพมอมแมม คิดอยู่กับตัวเองว่าทำไม บิดาถึงได้ทำกับโกสวดและยายเทียนอย่างนั้น ถ้าเป็นโกสวดยังพอสมเหตุ สมผลอยู่ แต่สำหรับที่ทำกับยายเทียนนั้น การกระทำดังกล่าวมันไม่ใช่ หนึ่งคำที่ฉายรู้จัก จริงอยู่ที่บิดาของตัวเป็นคนอารมณ์ร้อน นิสัยนักเลง แต่เขาไม่เคยตำหนิทุบตีสตรีเพศเลย ไม่ว่าแม่ของเธอที่ตายไปแล้ว แม่ของ จิ้งที่หนีตามผัวใหม่ไป หรือแม่แต่เธอก็ไม่เคยถูกพ่อตัวเองทุบตี นับประสา อะไรจะฆ่ายายเทียนผู้เคยมีพระคุณต่อพ่อ พ่อเคยเล่ากับฉายว่า ตอนเด็ก ๆ ย่าของเธอต้องออกไปทำนา จึงต้องนำพ่อไปฝากเลี้ยงไว้กับยายเทียน ยาย เทียนรักพ่อเช่นลูกในไส้คนหนึ่ง พ่อหรือจะฆ่าคนที่เขาเคารพนับถือและ มีบุญคุณต่อตัวเอง

‘ฉันไม่เชื่อ ว่าพ่ออีเป็นคนทำ’

หลังจากเหตุการณ์นั้นฉายจึงไม่ไปตลาดอีกเลย เธอหาผักหาปลา รอบเรือน หุงแกงทำกับข้าวกินตามประสา จนเมื่อถึงเทศกาลงานเดือนสิบ เจ้าภาพต้องการจัดหาคณะหนังตะลุงไปเล่น จำเพาะเจาะจงว่าเป็นหนังฉ่้า คิวนาฏลีลา แต่เมื่อมาถึงแล้วรู้ว่าหนังฉ่้าไม่อยู่จึงตกลงจ้างฉายไปเล่นแทน

‘หนังฉาย คณะตะลุงฉายปาฐะนารี’ จึงได้เปิดตั้วเล่นหนังตะลุงเป็น ครั้งแรกในงานเดือนสิบเมืองนคร ทุกคนในงานให้ความสนใจเป็นอย่าง มาก เพราะโอกาสน้อยนักที่จะได้ดูการละเล่นหนังตะลุงที่เป็นผู้หญิงเชิด ฉายตั้งใจเล่นอย่างเต็มที่จนตราตรึงใจคนดู ไม่ยอมลุกไปไหนจนกว่าฟ้าจะ สว่าง

นายหนังตะลุงหญิงคนแรกของดงตะลุงรับค่าจ้างส่วนที่เหลือจาก

เจ้าภาพ แบ่งสันให้แก่วรรณอย่างทีบิดาเคยทำ คณะหนึ่งทะเลงเดินทางกลับ
หมู่บ้านหมายจะเอาความภาคภูมิใจนี้ไปอวดหนึ่งเทพและชาวดงทะเลง แต่
แล้วกลับต้องพบกับเรื่องราวน่าสลด เมื่อนางสีญกษัตริกรรมทั้งโดนเฉือนหนัง
บริเวณกันไป

ในช่วงระหว่างที่หนังฉายออกไปเล่นหนังทะเลง ฆาตกรฆ่าเหยื่อด้วย
วิธีการเดียวกับนางเทียน มันออกไปว่ากลอนทะเลงบนควนนายหนังและร้อน
ใบปลิวที่เขียนเนื้อความเดียวกันกับที่ขับลำนำเตือน

ไม่อยากจะบอกงามเหมือนดอกอุตุพิศ
งามจรีตหน้าขึ้นหิดขึ้นปาน
งามเหมือนค่างปากเหมือนน้ำล้างวาน
พูดจาหวานเหมือนกับขวานผ่าตอ
ปากตลาดต้องเด็ดขาดเสียที
อย่ารอรี้เหียงเสียทีไหมหนอ
งามสุดแสนนางสองแขนล่อ
อย่ารือพร้อมชิงจอต้งโรง

ในใบประกาศวาดเป็นรูปโคอุสุภราชอยู่ล่างบทกลอน ซึ่งเส้นสาย
ของลายถอดแบบจากสัญลักษณ์ตราคณะหนังทะเลงของบิดาเธอ

ใบปลิวกลอนนางสองแขนและรูปตัวหนังนางสองแขนที่ปักเพิ่มหน้า
หลาทวดบองหลายยิ่งสร้างความเคลือบแคลงใจต่อตัวฉายเป็นอย่างมาก
หนังทะเลงหญิงเดินสายเล่นหนังแรมเดือนกลับมา ความภาคภูมิใจที่เธออยาก
ให้ชาวดงทะเลงร่วมยินดีในฐานะหนังทะเลงคนใหม่เป็นอันพังทลายลง
ชาวบ้านต่างมองเธออย่างดูแคลนกว่าเดิม โดยเฉพาะนางนกคุ้มแม่ค้าผัก
เพื่อนสนิทของนางสีผู้ตาย

ฉายเหมือนเห็นคุณกรณีที่ดำทอเธอกลางวัดเมื่อเข้ายืนอยู่ในตลาดจึง

รีบเดินหลบไปทางอื่นทันที แต่นางนกคุ้มทันเห็นฉายและฉิ่ง มีวายุดำสาปส่งตามหลัง หญิงสาวและเด็กชายรีบเดินหนีคำก่นด่านั้นจนสิ้นเสียงทวาดแว็ดของนาง

“อย่าสนใจเลยฉิ่ง แพบหลบกันหว่า พี่อ๊อไปตัดกระจุตต่อ” เธอไม่ได้ให้คำกับเสียงด่านั้น ในใจมุ่งอยากจะไปทำงานที่คั่งค้างอยู่มากกว่า

ตกค้างตะลุมก็เยียบสนิท ฝนยังตกอยู่เช่นเดิม แต่ไม่ถึงกับหนัก
เท่าเมื่อคืนก่อน คืนนี้ฝนตกสลับหยุดทีละชั่วโมง ฟ้าฝนปักใจได้เอาแน่นอนนอนไม่ได้ พอๆ กับฆาตกรโคอุสุภราช

เรือนของนางนกคุ้มซึ่งปลูกอยู่กลางสวนริมคลองตั้งไกลจากบ้านคนอื่นๆ คืนนี้อากาศช่างดูชอบกล ทันทีที่ฝนหยุดมันก็เยียบผิดปกติ เยียบจนนางนกคุ้มได้ยินเสียงหัวใจตัวเองกำลังเต้นตึกตัก

หญิงวัยกลางคนนอนมองหลังคากระเบื้องดินเผามาหลายชั่วโมง หลอนตาแข็งนอนไม่หลับ ทั้งที่สามีและลูกๆ หลับไปนานแล้ว

สงสัยจะเป็นผลพวงจากซาเย็นที่นางได้ดื่มไปหลังกลับจากดูศพครูเทพที่โรงพยาบาล

นางนกคุ้มนอนพลิกตัวไปมาอยู่พักใหญ่ จนได้เห็นเงาประหลาดทอดผ่านช่องลมทะลุหาบไปบนหลังคา เงดั่งกล่าวเห็นไม่ครบทุกส่วน เพราะพื้นที่ที่เงาตกกระทบเห็นได้เพียงเล็กน้อย แต่เงานั้นมันขยับไปขยับมาได้ นางนกคุ้มเห็นแล้วพลันร้องกรี๊ดอย่างคนเสียสติ เเงส่วนศีรษะเห็นชัดเจนครบทุกส่วน ทั้งผมที่หยักศก ดวงตากกลมโต จมูกเรียว และปากที่มีลักษณะเบะคว่ำ เเงนั้นเริ่มขยับให้เห็นส่วนลำตัว ก่อนจะขยับไปมาซ้ายขวาให้เห็นส่วนแขนทั้งสองข้างห้อยต่อแต่ง

“นางสองแขน ผีนางสองแขน อีลี อย่ามาหลอกมาหลอนกูเลย!”

ปัทมยวากที่ 5 ครอบครัว

ฉายไม่ได้เอาน้ำค้ำก้นดำของนางนาคุ่มมาคิด เมื่อถึงบ้านเธอรีบ
ขับเรือเข้าป่าพรุทัศน์ที่ ปล่อยให้จิ้งเฝ้าเรือนหุงหาอาหารรอ

ป่าพรุทัศน์ที่มีพื้นที่กว้างกว่าแสนไร่เป็นแหล่งหากระดูกและแหล่งหาอาหาร
ของคนดงตะลุง ภายในป่าอุดมด้วยพรรณไม้หลากชนิด อาทิ เสมีด หังฟ้า
เหียะ สมอทะเล หลากพันธุ์นกน้ำและปลาที่อยู่ในป่าแห่งนี้ได้อย่างอุดมสมบูรณ์
เมื่อกลับจากป่าเธอมักได้ปลาไปกินกับน้องชายทุกครั้ง

หญิงสาวจอดเรือไว้ตรงจุดเดิมที่เคยจอด แต่ยังไม่เข้าไปในแหล่ง
ซุกซมของกระดูก ฉายเลือกเดินเข้าไปอีกทางในป่าลึก เธอหอบเสบียง
มากมาย ในกระสอบที่ถือเต็มไปด้วยข้าวสารและของแห้ง

“ดาราฉายประกายพริกกี้ส่องแสง น้ำค้างแรงเปร่งพรายพระพาย
พัด...” ฉายขับกลอนหนึ่งตะลุงขึ้นกลางป่า รวากับส่งรหัสลับให้แก่ใคร
บางคน

ท่ามกลางแดดยามบ่ายมีเพียงเสียงหริตเรไร้องระงมตอบเธอกลับ
มา พลอยให้หญิงสาวนึกหวั่น เธอชะเง้อมองหาไปทั่วรอบๆ บริเวณ

ในไม่ช้าลำเนียงก้องกังวานก็ตอบฉายกลับมา

“ละอองฝอยค่อยค่อยก่อรอกำจัด หวังคำลัศตย์คัดสำเร็จข้อเท็จจริง”

“พ่อ”

“ฉาย”

ฉายมองตามเสียงกลอนตอบนั้น ชายวัยกลางคนใบหน้ากลมปรกร
รกรเรือด้วยหนดเคราส่งยิ้มให้เธอ หญิงสาวทั้งกระสอบเสีียงของแห่ง
โผเข้ากอดบิดาทันที

“ฉายตกใจอีแล้ว นี่กว่าพ่อสูญไปไหน” บุตรสาวกล่าวกับบิดาด้วย
เสียงเครือ

“พ่อหาปลาไว้ให้ลูกค่าลุย²¹เลย ทั้งที่ยังเป็นขังเช้อยู่ในข้อง กับที่ผา
ตากแดดไว้แล้ว เหลือกินก็เอาไปขายนะ ได้มีตางค์ไว้กินไว้ใช้”

ฉายยังไม่ตอบอะไรหนึ่งจ่า เธอยังกอดบิดาแน่นอยู่อย่างนั้น...

“ร่ำไชร²² หือ” หญิงน้าลูปศิระะปลอบลูกสาว “พ่อก็ยังอยู่ตรงนี้ ไช
หนีไปไหนที”

“ครูเทพ ครูเทพตายแล้วค่ะพ่อ ไฉ่ฆาตกรรมันฆ่าครูเทพตายไปอีกคน
มันละหน้าตรงหน้าผากของครูเทพไป”

“ระยาลีนดี! แม่! พ่ออีออกไปจัดการให้รู้ดำรู้แดง ยิ่งปล่อยไว้มัน
ชักheimเกริม คนดงตะลุงต้องสังเวทย์ให้มันอีกก็ศพ!”

“อย่าค่ะพ่อ อย่าออกไปเลย ออกไปก็มีหวังถูกทางการยึดข้อหา เพราะ
คนที่ตายมันเกี่ยวข้องกับพ่อทุกคน พ่อหลบที่นี้ไปก่อนนะ อย่าออกไป
ตอนนี้เลย ฉายขอร้อง”

“แล้วฉิ่งละ บายดีม่ายลูก”

“บายดีค่ะ ฉิ่งคิดถึงพ่อทุกวัน มันอยากเห็นพ่อหลบมาเช็ดหน้าตะลุง
อีกครั้ง”

²¹ เยอะแยะ

²² ร้องให้ทำไม (ร่ำ = ร้องไห้)

“โอ้ จิงเอ๋ย”

“มีอีกเรื่องค่ะพ่อ ลุงศักดิ์กับลุงช่วยขึ้นไปให้การกับทางตำรวจกัน
ไม่รู้รูปคดีไปในทิศทางไหนหลว”

“ก็คงไม่แคล้วไอ้โคจําเป็นคนทำนั่นแหละ”

“พ่อ อย่าหลงพรค้้นั้น ฉายไม่ยอมให้คนบริสุทธิ์ต้องถูกกล่าวหา
ฉายอืหาทางตามตัวฆาตรกรตัวจริงมาให้ได้ ไม่ว่าอืยากเย็นแสนซึ้งแค่ไหน
ฉายสัญญา”

“แต่มันอันตรายมากนะลูก ทางที่ดีลูกควรหนีออกไปจากดงตะลุง
เรื่องตามตัวฆาตรกรตัวจริงปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของพ่อเอง”

“ม่าย ฉายไม่ยอมออกไปไหน จนกว่าอืรู้ว่ามันเป็นใคร”

“ดัน²³ เสียจริง สายเลือดความดีดันนี้ได้มาจากใครที”

ฉายยิ้มให้แก่บิดา “ฉายรักพ่อนะคะ ฉายอืรววันที่เราได้หลบไป
เหวน²⁴เล่นหนังด้วยกันสามพ่อลูก”

“พ่อก็หวังพรค้้นั้นเหมือนกัน อยู่ทางนั้นระวังตัวให้ดี อย่าเที่ยวไป
มีเรื่องกับใคร เดียวใจ²⁵โหมนั้นอืกลายเป็นเหยื่อของมัน แล้วฉายอืเดือดร้อน
หลว”

“มันต้องการทำอะไรของมันหรือคะ ไม่ยอมทำร้ายเรา แต่ทำร้าย
คนรอบข้างโหมเรา”

“มันต้องการอืล่อพ่อออกไปหามันแหละ”

“ล่อปรือ ในเมื่อมันก็ปิดบังตัวเอง ยิ่งคิดก็ยิ่งประหลาดกับตรรกะ
ของมัน มันเป็นใครกันแม่น พ่อพออืนี้ก็ออกยังคะ”

สีหน้าของหนังจําเรียบสนิท เขามีดทุกทิศทางว่าศัตรูหลังม่านเงา

²³ ดื้อดึง

²⁴ ตระเวน

²⁵ ประเดี้ยว

ทะเบียนนี้เป็นใคร และต้องการอะไรจากตัวเขา

นายและหญิงฉ่ำกล่าวลาแยกย้ายกัน เธอหยิบข้าวสารของแห้งให้บิดายังชีพสำหรับหลบซ่อนในป่า และใช้กระสอบนั้นชนปลาเป็นปลาแห้งที่บิดาหาและแปรรูปไว้กลับไป

“พ่อไม่ต้องหวังเหวิด²⁶นะคะ ฉายกับน้องอีแลตัวเองให้ดี ส่วนเรื่องบ้านकु้มก็ไม่หวังเหวิดเหมือนกัน ฉายจัดการเอง”

เมื่อลูกสาวหายลับจากไป หญิงฉ่ำย่อตัวลงนั่งใต้ต้นทุ้งฟ้า นึกย้อนว่ามีศัตรูที่ไหนอีกบ้างนอกจากเสือช้อง เสือช้องตายด้วยน้ำมือของลูกน้องมันตั้งแต่คราวสงครามโลกครั้งที่สอง ราวสามสิบปีก่อนแล้ว แต่ด้วยหญิงฉ่ำมีนิสัยนักเลงตั้งแต่วัยรุ่นจึงเดาไม่ถูกว่าศัตรูของเขามีใครอีกบ้าง ใครกันที่ฉกาจฉกรรจ์ฆ่าคนอย่างไม่กลัวเกรงกฎหมายและพิธีพิสดารอย่างนี้

เมื่อนึกถึงครูเทพหญิงฉ่ำเองก็น้ำตาขี้น น้ำตาแห่งลูกผู้ชายไม่ไหลออกมาง่ายๆ นอกเสียจากสูญเสียบุคคลที่รักและยกย่องไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ ครูเทพเปรียบเสมือนผู้มีพระคุณของหญิงฉ่ำ หลังแม่ตายเขาออกจากบ้านมาอยู่กินหัดเรียนหนังสือกับครูเทพอย่างจริงจัง ปิดกวาดเช็ดถูบ้านเรือน เลี้ยงวัวเลี้ยงควายให้ครูเทพพร้อมกับลูกศิษย์อีกสองคนอยู่หลายปี จนครูได้ประสิทธิ์ประสาททองคำพพหนึ่งตะลึงจนครบถ้วนกระบวนความ คักดี ช่วย และฉ่ำจึงได้เข้าพิธีครอบมือ

ในช่วงคำของวันพฤหัสบดี คักดี ช่วยและฉ่ำนั่งขานหม่อมขุนทด่องไล่หมอดจต ทั้งสามกล่าวบูชาพระรัตนตรัย หลังจากนั้นถวายเครื่องสังเวยบูชาครู อาทิ ครูพิราพหน้าทอง ครูหนก ครูลาย ครูसानตาน้อย ตาหนักทอง ตาก้อนทอง ตาทองช้าง เมื่อบูชาครูเสร็จก็เข้าสู่ช่วงพิธีครอบมือ

ครูเทพป้อนน้ำมะพร้าวและสวมสายมงคลแก่ศิษย์ทั้งสาม หลังจากนั้นจึงให้ศิษย์เข้ามาทีละคนแลให้หมอบกราบลงกับพื้น ก่อนจะยืนรูปหนึ่ง

²⁶ เป็นห่วง

ตะลึงห่อผ้าขาวให้แก่ศิษย์ รูปหนึ่งในห่อผ้ามีจำนวนห้าตัว รูปพระ นาง ฤๅษี ยักษ์ และเสนา เพื่อเป็นการครอบมือและเสี่ยงทายอนาคต²⁷ของ นายหนึ่งคนนั้นๆ

นายศักดิ์ครอบมือได้ตัวยักษ์ นายช่วยครอบมือได้ตัวเสนา และ นายจำครอบมือได้รูปตัวพระ คำทำนายเสี่ยงทายรูปหนึ่งของทั้งสามครูเทพ ได้อธิบายไว้ว่า ‘รูปยักษ์หมายถึงปราดเปรื่องเรื่องมนตร์คาถา รูปเสนาที่ตั้งไปทางหลก ส่วนตัวพระนั้นต่อไปในภายหน้าก็มีชื่อเสียงโด่งดังมีชัยชนะ แก่หนึ่งทั้งปวง’

หลังจากเสร็จพิธีครอบมือต่างคนต่างแยกย้ายไปตั้งคณะของตัวเอง ความสัมพันธ์ฉันลูกศิษย์ครูเดียวกันเริ่มแปรผันมาริษยาชิงชังขึ้น เมื่อความนิยมชมชอบของผู้ชมให้การตอบรับแก่นายหนึ่งไม่เท่ากัน

“พี่ฉายหลบมาแล้วหือ เอาเวลาที่ไหนไปหาปลา แลตะ...ได้มาจิ้งหรีด” เมื่อฉายกลับมาจึงรีบวิ่งมาช่วยขนของ เขาเปิดปากกระสอบถึงกับทิ้งตะลึง “แล้วนี่ปลาตากแห้งหลาว พี่ได้มาจากไหน”

พี่สาวอีกอ้ออึ้ง ก่อนโกหกน้องชายไป “พอดีพี่พบกับยายที่ฝั่งท่าตกนะ แยกหากลากได้หิดหนึ่งพี่เลยแบ่งให้ ยายแกละแลกกับปลาแห้งพวกนี้มา”

น้องชายทำท่าตาลูกกวาด ก่อนแลกลิ้นเลียริมฝีปาก “ลาปากไอ้จิ้งมันหลาว ของชอบจิงเลยนะเนี่ย”

²⁷ รูปหนึ่งเสี่ยงทาย มี 5 ตัว ได้แก่ รูปพระ นาง ฤๅษี ยักษ์ และเสนา จับได้รูปใดก็ทำนายตามคำโบราณซึ่งมีว่า ถ้าจับได้รูปพระ (รูปพระราม) จะเป็นนายหนึ่งผู้มีคุณธรรม ชื่อเสียงขจรไกล ถ้าจับได้รูปนางจะเป็นหญิงที่นิยมของสตรี แสดงหนังได้อ่อนหวาน แต่ชื่อเสียงไม่ดังเท่าที่ควร ถ้าจับได้รูปฤๅษีจะเป็นหนังที่ดัดสอนผู้อื่น แต่ตนเองทำได้ไม่เท่าที่สอน ถ้าจับได้รูปยักษ์จะไม่ค่อยมีชื่อเสียงและชอบใช้วิชาไสยศาสตร์กลั่นแกล้งหนังโรงอื่น ถ้าจับได้รูปเสนาจะดีทางตกกลบขบขัน (การเสี่ยงทาย ความหมายและรูปหนังขึ้นอยู่กับคณะนั้นๆ กำหนด)

ฉายยิ้มให้น้องชายอย่างเอ็นดู “เย็นนี้ พี่อย่างปลาให้ไปกินกับข้าวต้ม
ที่จิ้งต๋มไว้ กินให้อิ่ม ต่อคำพี่มีอะไรหนุกๆ ให้จิ้งทำ”

“ทำอะไรหือพี่ฉาย” จิ้งมองพี่สาวอย่างพิศวง

**เมื่อฝนหยุดตกฉายและจิ้งเดินออกไปยังเรือนนางนกคุ้ม ฉายให้จิ้ง
สาดไฟฉายเข้าไปในรูหนังนางสองแขน ก่อนที่เธอจะว่ากลอนตักเตือนนาง**

“ไอ้เคราะห์ร้ายกายเราจำต้องจาก

เพราะปากมากปราชิตสาดสะบัน

หลังจากนี้คงมอดม้วยวายชีวัน

ได้ทำให้นางสองแขนตัวต่อไป”

ทันทีที่นางนกคุ้มร้องลั่นเพราะหวาดกลัวอย่างสุดขีด สองศรีพี่น้อง
ก็รีบวิ่งกลับไปยังบ้านของตัวเองทันที

“พี่ฉายทำพรรคนี้ไซ้ร เดียวบ้านกลุ่มเอาไปกาตหลอดหลาด²⁸ หลาว
ว่าพ่อของเราเป็นคนเอ็ด²⁹ แก” จิ้งถามมาด้วยความสงสัย

“ใครเป็นคนทำเขาก็คิดว่าพ่อจำทั้งเพแหละ ที่พี่ทำพรรคนี้พี่ไม่อยาก
ให้บ้านกลุ่มมายุ่งกับโหมเรา เกิดไอ้ขาดกรรมมาบ้านกลุ่ม เวลาเดียวกับ
ที่บ้านกลุ่มยังมาหาเรื่องโหมเรา เราสองคนต้องเดือดร้อนถูกเพ่งเล็งจากคน
ในดงตะลุงเป็นแม่น”

“ตัดไฟตั้งแต่ต้นลมห็นหือ...”

²⁸ ประกาศไปทั่วตลาด (หลอด = ตลอด, ทั่ว)

²⁹ แก้ง, หยอก